

ရွှန်းရေမီး

ကြယ်ကြွခြင်း နဲ့ လမ်းအလင်္ကာ

“အမေ”

“ဘာလဲ လင်းချမ်းခိုင်ရယ်၊ လန့်လိုက်တာ”

“ဟိုဘက်ခြံက တိုက်အိမ်ကြီးကို လူသစ်တွေပြောင်း လာပြီဗျ”

“ကျုပ် သိပြီးပြီ။ တကယ်ပဲ မိုးလင်းမှ နေမြင့်မှ အိပ်ရာထပြီး အလန့် တကြားနဲ့ ”

လင်းချမ်းခိုင်က ဟိုဘက်အိမ်ကို လူတွေပြောင်းလာတာကို အလိုလို နေရင်း ပျော်နေမိသည် ။ ဟိုဘက်က တိုက်ကြီးက လင်းချမ်းခိုင်တို့ ရပ် ကွက်ထဲမှာ အကောင်းဆုံးတိုက်ကြီးလေ။

လင်းချမ်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လင်းချမ်းတို့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ သား သားနားနားရှိကာ တိုက် တွေ တာတွေရှိတာ။ ဒါတောင် တိုက်အိမ်တွေ ထဲမှာ လင်းချမ်းတို့လို ငမဲ့အိမ်လေးတွေ ညပ်နေသေး တာ။

လင်းချမ်းတို့ ခြံက ခြံကျယ်ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်က လင်းချမ်း ဆယ် တန်းနှစ်မှာ ကျောင်း စရိတ်ကထောင်း၊ အဖေက မမာတာနဲ့ ခြံကိုတစ်ဝ က်ပိုင်းပြီး ဟိုဘက်တိုက်အိမ်ကြီးဘက်ကို ရောင်း လိုက်ရတာ။ အဲဒီဘ က်ခြမ်းကို လင်းချမ်းရဲ့ အသည်းကျော် မာလကာပင်ကြီးပါသွားရော။

တစ်ဖက်ခြံကလည်း ခြံစည်းရိုးကို အုတ်တံတိုင်း ခတ်လိုက်သဖြင့် လင်းချမ်းမှာ မာလကာ ပင်လေးကိုကြည့်ကာ ကြေကွဲမဆုံး။

ခုတော့ လူတွေရောက် လာပြီ။ မာလကာသီး တောင်းစားရမည်။ ဝယ်စားနိုင်ပေမဲ့ အဲဒီအပင် က အသီးကိုပဲ စားချင်သည် ။ ဒီအပင်က အသီးရဲ့ အရသာက တခြားအသီးတွေနဲ့ မတူ။ တော်တော် စားလို့ ကောင်းတာလေ။

“ဟိုဘက်အိမ်က အိမ်ရှင်တွေ သဘောကောင်းပါစေ”

လင်းချမ်းက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ လက်အုပ်ချီဆုတောင်းနေမိသည် ။

“လင်းချမ်းခိုင်”

“ရှန်အမေ”

“မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ ထမင်းကြော် အေးနေပြီ”

“မနက်စာကလည်း နေ့တိုင်း ဒါပဲ။ ထမင်းကြော် ကော်ဖီကျဲကျဲ”

“ဒါပဲပေါ့၊ ဖအေလုပ်စာပဲ ရှိတာကို။ ညည်း မစားနိုင်ရင် အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာပေါ့။ ကောင်းကောင်း စားချင်ရင် ညည်းပိုက်ဆံနဲ့ ညည်းစား . . . ဟွန်း”

“အမေကလေ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မသဒ္ဓါဘူး။ ကော်ဖီလေးတော့ ပျစ်ပျစ် ဖျော်ပေး အမေရာ ”

“ဟွန်း . . . အကောင်းက ကြိုက်သလောက် အပျင်းကလည်း ကြီးမှကြီး”

★

မာလကာပင်မှာ အသီးတွေက ပွရွပြီး စားချင်စရာဖြစ်နေပြီ။ လင်းချမ်းခိုင် အသည်းတွေ ယားနေပြီ။ တစ်နေကုန် ဟိုဘက်အိမ်ကို ချောင်းနေ

မိသည် ။

မိုးချုပ်တဲ့ အထိ အခွင့်ရေးကမသာ။ တစ်နေကုန် လူတွေရော ကားတွေပါ ဝင်လိုက်ထွက် လိုက်နှင့် ရှုပ်နေကြသည် ။

“ဟိတ်”

“အမလေး . . . လန့်လိုက်တာ တိမ်တိုက်ရာ”

“ငါခေါ်တာ တိုးတိုးလေး။ နင်က ဘာတွေတွေးနေလို့ ဒါလေးကို လန့်ရတာလဲ”

“ငါ ဟိုဘက်အိမ်ကို ချောင်းနေတာဟ။ မာလကာသီး တောင်းမလို့ ။ အခွင့်အရေးက မရဘူး ဖြစ်နေတာ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ နင် စားချင်ရင် ငါ ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်ဟာ ”

“ငါက ငါ့အပင်ကပဲ စားချင်တာဟဲ့”

“ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာပဲ”

“နင် ဒီနေ့ ရောင်းကောင်းလား တိမ်တိုက်”

“အေး . . . မဆိုးပါဘူး။ နင့်အဖေက ငါ့ထက်တောင် ပိုရောင်းရသေးတယ်။ လကုန်ခါနီး ထိကဖွင့်ဖို့ နီး လာပြီဆိုတော့ ရောင်းရတာပေါ့ဟာ”

“အဲဒါဆို ငါမှာ တာပါလား”

“ပါတာပေါ့ဟာ၊ မပါရင် သရဲမက လက်သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ ဆွဲဆိတ်ဦးမှာ ”

“ကြည့်စမ်း . . . ငါ့ကိုများ သရဲမတဲ့ ။ လာခဲ့ ကောင်စုတ်၊ မိရင်တော့ နာပြီသာမှတ်”

တိမ်တိုက်တို့ က အကြောင်းသိ။ ပြောပြီးတာနဲ့ သူတို့ အိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြေးတာ တန်းနေတာ ပဲ။ တိမ်တိုက်တို့ အိမ်က သူမတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ပါ။

တိမ်တိုက်တို့ က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းနေတာ။ တိမ်တိုက်အမေက မနက်ဘက် မုန့်ဟင်း ခါးရောင်းသည် ။ အိမ်ရှေ့မှာ ပဲ စားပွဲလေး ချပြီး ရောင်းတာ။

တိမ်တိုက် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပြီး ကျောင်းထားခဲ့တာ။ လက်ရာ ကောင်းတော့လည်း ရောင်းရပါသည် ။

ရပ်ကွက်အထာက သိတဲ့ အတိုင်း လူတစ်ယောက် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်လို့ အဆင်ပြေပြီဆိုရင် အကုန်လိုက်လုပ်တတ်ကြတာ။

ဒါပေမဲ့ တိမ်တိုက်အမေရဲ့ လက်ရာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမီ။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ နောက်ဆုံး တိမ်တိုက် အမေ တစ်ဆိုင်ပဲကျန်သည် ။

တိမ်တိုက်နဲ့ သူမက ဆယ်တန်းအတူအောင်တာပါ။ တိမ်တိုက်က ဆယ်တန်းဖြေပြီး ကတည်းက သူမဖခင်နဲ့ အတူ ထိလှည်းလိုက်ရောင်းတာ ခုဆို တော်တော်တောင် ရောင်းတတ်နေပြီ။

သူမကတော့ ခုထိ ပျင်းလို့ ကောင်းတုန်း။

တိမ်တိုက် အလုပ်လုပ်တဲ့ အတွက် သူမက သူမစားချင်တာတွေကို ပူဆာဝယ်ကျွေးခိုင်းသည် ။

တိမ်တိုက်ကလည်း ဘယ်တော့မှ မငြင်း။ သူမတို့ နှစ်ယောက်က မတည့်အတူ ငယ်သူငယ် ချင်း စစ်စစ်ကြီးတွေလေ။

အိမ်နီးနားချင်း ကျောင်းသွားဖော် သံယောဇဉ်က နည်းတာမှတ်လို့ ။

သူမတို့ ဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေမို့ မောင်နှမလိုလည်း ချစ်ကြသေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ များ သောအားဖြင့် သူမက ကျီပူတတ်ပြီး တိမ်တိုက်က အလိုလိုက်ရသူပါ။

“လင်းချမ်းခိုင်”

အမေ့အသံစူးစူးကြောင့် တွေးလက်စအတွေးတွေတောင် ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

“ဒီမှာ ညည်းအတွက် တိမ်တိုက် အသုပ်ဝယ်လာတယ်၊ ပွကုန်တော့ မယ်၊ လာစားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

“လင်းချမ်းခိုင် . . . တိမ်တိုက်ကို သိပ်အနိုင်မကျင့်နဲ့ သူ့ခမျာ တစ်နေ့ ကုန် ထိလျှောက် ရောင်းပြီး မြတ်သမျှ ညည်းကိုဖြည့်နေရရင် မခက်ဘူး လား”

“အမေကလည်း ”

“ဘာအမေကလည်း လဲ၊ အသိကိုမရှိဘူး၊ ငပျင်းမ။ ကိုယ့်ဘာသာ တော့ အလုပ်မလုပ်ဘူး”

“သမီးက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

လင်းချမ်းခိုင် ခြေဆောင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြီး . . .

“ညည်းလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊ စတိုးဆိုင်တွေမှာ အရောင်း စာရေး လိုက်လျှောက် ကြည့်ပါလား။ လမ်းအနောက်ပိုင်းက မမြင့်သမီး လေးဆို ညည်းနဲ့ အတူ ဆယ်တန်းအောင်တာပဲ။ အခု အရောင်းမြှင့်တင်

ရေးဆိုလား။ မအေတွေ လစာစားနေရပြီ”

“အမေတို့ က သမီးကို ခိုင်းချင်နေတာပဲ”

လင်းချမ်းခိုင် ခြေဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည် ။ အသုပ်သွားစား
တာပါ။

“ကိုဘဦးရေ . . . ရှင့်သမီးက မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“နေပါစေကွာ၊ ကလေးကိုသိပ်မဆူပါနဲ့ ။ ပြီးတော့ ငါတို့ သမီးလေး
က ချောလိုက်တာမှုန်လို့ ။ အလုပ်လုပ်ခိုင်းဖို့ စိတ်မချပါဘူးကွာ”

“ဟွန်း . . . လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ သားအဖ၊ တောင့်သမီးချောတာ အရ
ည်ကျိုသောက်လို့ မရဘူးရှင့်။ အချင်းမရှိတဲ့ ပန်း သိပ်ပြီးအဆင်းရှိနေရ
င် အန္တရာယ်များ တယ်ရှင့်၊ သိပ်ဂုဏ်ယူမနေနဲ့ ”

“ဒီအမေကြီး သိပ်ပူတာပဲကွာ၊ ကဲ . . . ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊
ထမင်းပွဲပြင်တော့ ဆာပြီ”

“ချစ်လို့ ပူရတာတော်ရေ၊ ကိုယ့်သမီးလေးကို အဖိုးတန် အမျိုးမှန်
လေး ဖြစ်စေချင်လို့ ”

ဦးဘဦး ခေါင်းကုတ်ပြီး ရေတိုင်ကီနား ဆင်းသွား၏။

*

“လင်းချမ်းခိုင်ရေ . . . လင်းချမ်းခိုင်”

“အမေ . . . ဈေးက ပြန် လာပြီလား”

“ဈေးကိုနောက်ထား၊ ဒီအရင်လာစမ်း”

“အမေ ဘာမှန်ပါလာလို့ လဲ”

“နင်ဟာလေ အစားပဲ။ နင့်မှာ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ ရှိလား”

“ဆယ်တန်းဖောင်တင်တုန်းက ရိုက်ထားတာရှိတယ်လေ အမေ”

“အေး . . . ဒါဆိုအတော်ပဲ။ ဟိုဘက်ခြံရှေ့မှာ စတိုးဆိုင်ဖွင့်မှာ တွေ့လား။ အဲဒီမှာ လူခေါ် နေတယ်၊ ညည်း သွားလျှောက်ကြည့်စမ်း”

“အဲဒါက ဘွဲ့ရတွေပဲခေါ်တာ အမေရ။ သမီးက ဆယ်တန်းအောင်ရုံနဲ့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဟဲ့ . . . အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ ခန့်ချင်ခန့်မှာ ပေါ့ဟဲ့။ သွားလျှောက်ကြည့်ပါဆို”

“အမေကလည်း သူက ဘွဲ့ရလို့ ရေးထားတာကို”

“ဟဲ့ . . . ရရ မရရ လျှောက်ကြည့်ပါဆို၊ ရရင်လည်း အမြတ်ပေါ့အေ”

“လုပ်ပြီ အမေတို့ က”

“ကဲ . . . ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲ . . . သွား”

“ဘာမုန့်ပါလဲ”

“ဪ . . . ဒီအစားပဲ။ သာကူပြင် ပါတယ်”

“သာကူပြင် အရင်စားလိုက်ဦးမယ်”

★

အမေ ခိုင်းလို့ သာ လာရတာ။ သိပ်ပြီးစိတ်မပါ။ ကိုယ်မရနိုင်တာ သိနေတဲ့ အလုပ်ကို လာလျှောက်ရတာကို။

ခြံဝက တံခါးဘဲလ်ကို တီးလိုက်တော့ ခြံစောင့်ဖြစ်ပုံရသော

ဦးလေးကြီး ထွက်လာသည်။ ။

“ဘာကိစ္စလဲ ကလေးမ”

“အလုပ်လာလျှောက်တာပါ”

“ဪ... ဝင်ပါ... ဝင်ပါ”

ဦးလေးကြီးက သူမကို ခြံထောင့်ရှိ စတိုးဆိုင်ရုံးခန်းဘက်ဆီ ခေါ်သွားသည်။ ။ ဒီလောက် စောတာတောင် သူမထက် အရင်ရောက်နေ သူတွေ ရှိသေးသည်။ ။

အရင်ရောက်နေသူတွေကလည်း သူမတို့ ရပ်ကွက် အနီးတစ်ဝိုက် တွေကပဲ။ အကုန်လုံးက ဘွဲ့ရ ပြီးလောက်တဲ့ အသက်အရွယ်တွေပဲ။

လင်းချမ်းခိုင် တွေးပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ။ လောလောဆယ် လင်း ချမ်းခိုင် စိတ်ဝင်စားတာ က မာလကာပင်ပဲ။ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ ခူးချ င်စိတ်ပေါက်ပြီး စားပစ်ချင်တာ လျှာကိုယားနေတာပဲ။

နောက်ထပ်လည်း ဆယ်ယောက်လောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ ။ ခန့်မှာ က သုံးဦး။ အလုပ် လာလျှောက်တာက လူနှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည် ။

ဒီဘွဲ့ရတွေကြားမှာ လင်းချမ်းခိုင်က ဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်မလဲ။ ထပြန် ဖို့ စိတ်ကူးမိပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ခုကို သတိရကာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။ ငါးမရ ရေချိုးပြန်ရမည်။

ခဏနေတော့ ပိုင်ရှင်မမ ဆင်းလာသည်။ ။ ပိုက်ဆံရှိအမျိုးသမီးပီပီ သိပ်မလှဘဲ အထက်တန်း လွှာရုပ် ပေါက်နေသည်။ ။

လင်းချမ်းခိုင် ရှေ့မှာ ရောက်နှင့်သူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

အင်တာဗျူးနေပြီ။

“မလင်းချမ်းခိုင်”

ဟော . . . လင်းချမ်းခိုင် အလှည့်ပဲ။ ဒူးတွေတောင်တုန်ချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းလိုက်ပါသည် ။

“ငါ မရနိုင်ဘူး၊ ပူမနေနဲ့ ”

“ထိုင်ပါ”

မမရှေ့ ဝင်ထိုင်ရတာ ကျောချမ်းသည် ။

“လင်းချမ်းခိုင်နော်၊ အသက်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တို့ အလုပ်ခေါ်တာက ဘွဲ့ရတွေကို ခေါ်တာ။ မင်း သေချာမဖတ်မိဘူးထင်တယ်”

“လင်းချမ်း သိပါတယ် မမ။ ဒါပေမဲ့ ရလိုရငြားဆိုပြီး လျှောက်ကြည့်တာပါ။ လင်းချမ်းက ဟိုဘက်ခြံကပါ မမ။ နီးနီးနားနား အလုပ်လုပ်ချင်တာနဲ့ ”

“ဟိုဘက်ခြံ”

ခုမှ လင်းချမ်း လျှောက်လွှာကို အဲဒီမမက သေချာဖတ်နေသည် ။

“မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“လင်းချမ်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ”

“မိဘတွေ ဘာလုပ်လဲ”

“အဖေက ထိလှည်းရောင်းပါတယ်။ အမေက မှီခိုပါ”

“ဒီမှာ တို့ က စတိုးဆိုင်ဖွင့်မှာ လေ။ စတိုးဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းရမှာ ၊ မနက်ကိုးနာရီကနေ ညကိုးနာရီ တစ်ပတ်ကို နေ့တစ်ဝက်ပဲ နားခွင့်ရှိတယ်၊ မင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် မမ”

“လစာဘယ်လောက်လဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား”

“အဲ . . . ဟို . . . ”

“လစာက သုံးသောင်းခွဲက စပေးမယ်၊ မင်းတော်ရင် တော်သလိုပေါ့၊ ထမင်းချိုင့် မထည့်ခဲ့နဲ့ ။ ဒီကကျွေးမှာ ၊ သန့်ဘက်ခါ အလုပ်စဆင်း”

“ရှင် . . . မမ တကယ်ပြောတာလား”

“မင်း သွားနိုင်ပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ခွင့်ပြုပါဦး မမ”

လင်းချမ်း အိမ်ကိုအပြန်မှာ ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးပင် မထိချင်တော့။

*

ဂုဏ်သုဝဏ် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

“မမ . . . မမရေ”

“ဝေ”

“လာပါဦးဗျာ”

“ဘာလဲ”

“အရောင်းစာရေးကို ဘွဲ့ရတွေပဲ ခန့်ပါဆို၊ ဒီဆယ်တန်းအောင်က ဘ

ယ်လိုဖြစ်ပြီး ပါလာ တာလဲ။ အသက်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီကလေးမကို သနားလို့ ခန့်လိုက်တာ”

“လုပ်ပြီ။ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့ နေရာမှာ သနားလို့ မရဘူး မမရဲ့ ။ မမတို့ ကတော့ ခက်ပြီ”

“ဪ . . . ဂုဏ်ရယ်၊ ခုဟာက အရောင်းစာရေးခန့်တာပဲကွယ်၊ အပေါင်းအနုတ် အမြောက် အစားတတ်ပြီး ချက်ချက်ချာချာလေး ရောင်းတတ်ရင် ရပါပြီ။ ဘွဲ့ရဖို့ မလိုပါဘူး”

“မမကလည်း ကိုယ်က ရေရှည်ကြည့်ရမယ်လေ၊ ဆယ်တန်းအောင်တွေကျတော့ အချိန်တန် ရင် ကျူရှင်တက်ချင်တာတို့ ၊ ကျောင်းတက်ချင်တာတို့ ရှုပ်လာဦးမယ်၊ ခွင့်ယူချင်ယူ၊ မယူရင် အလုပ် ထွက်နဲ့ ။ ဘွဲ့ရပြီးသားကျတော့ အဲဒီပြဿနာတွေ မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့ မမရဲ့ ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကောင်မလေးက ဟိုဘက်ခြံက ဂုဏ်ရဲ့ ။ မမတို့ ခြံတစ်ဝက်ပိုင်း ဝယ်လိုက်တဲ့ အိမ်က။ သူတို့ က လက်လုပ်လက်စားတွေဆိုတော့ သနားလို့ ပါ ဂုဏ်ရယ်၊ ကူညီကောင်း ပါတယ်ဟယ်။ ပြီးတော့ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေး ဆရာ၊ တော်တော်ချောတာ”

“ဟင်း . . . မမတို့ ကတော့လေ”

“ကဲပါဟယ် . . . ဒီတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျန်တာတွေက ဘွဲ့ရတွေပါ”

“ထားပါ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အချိုးမပြေရင်တော့ ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့ နော် မမ၊ ကြုံပြောထားတာ”

“အေးပါဟယ်၊ အဆင်မပြေရင် နင့်သဘော”

ဂုဏ်က သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေသဖြင့် ခင်သုဝဏ်
ဂုဏ်အလုပ်ခန်းကနေ ပြန်ထွက်လာ သည် ။

ခင်သုဝဏ်က နှလုံးရောဂါသည် ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်။

မိဘတွေက ဂုဏ်ဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှာ ပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားတာကြောင့် ဂုဏ်ခမျာ ဘွဲ့ရ ပြီးတာနဲ့ မိသားစု စီးပွားရေးတွေကို မနိုင်မနင်း ဝင်ထမ်းရင်း စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင် ရောက်သွားတာပင်။

ခင် မလုပ်နိုင်တာလည်း ပါသည် ။ ခင်က မိခင်လက်ထက်ကတည်းက တစ်ပိုင်တစ်နိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော စတိုးဆိုင်လေးကိုပဲ တာဝန်ဆက်ယူနိုင်ကာ ဂုဏ်ကတော့ ရေထွက်ပစ္စည်း တင်ပို့ သည့်လုပ်ငန်းရော၊ ပလတ်စတစ်စက်ရုံရော၊ ပြည်ပမှ တင်သွင်းဖြန့်ချိသည့် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင် ကိုပါ ဦးဆောင်ရသည် ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဟိုအလုပ်ပြေးရ၊ ဒီစက်ရုံသွားရနှင့် အချိန်တောင်မလောက်၊ ဒီလိုနဲ့ ခုဆို ဂုဏ်တောင် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်။ ခင်က သုံးဆယ်။

ခင်ကတော့ ကိုယ့်ရောဂါနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရ။ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း ကလေးမွေးလို့ မရနိုင်။ ဒီတော့ မစိုပြည်နိုင်သည့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို မစဉ်းစားတော့။

ခင် မစဉ်းစားပေမဲ့ မောင်ဖြစ်သူ ဂုဏ်ကိုတော့ စဉ်းစားစေချင်သည် ။ သို့သော် ခင်ကသာ စဉ်းစားစေချင်တာ။

ဂုဏ်ကတော့ စိတ်မဝင်စား။ သူ့အလုပ်တွေနဲ့ သူတောင် မအား။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခင်က နီးစပ်ရာမိန်းကလေးတွေကို ကြည့်

ပေးရသေးသည်။ ။

သို့သော် ခင် ကြည့်လည်း ကြည့်တာပဲရှိတာ ဂုဏ်က စိတ်မှ မဝင်
စားတာ။

အဲဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ ဝန်ထမ်းရွေးတော့ ခင်ကိုယ်တိုင် ရွေးထားသ
ည့် ချောပေလှပေ ဆိုတာတွေချည်း ရွေးထားသည်။ ။ ဂုဏ်များ လှုပ်လာ
မလားလို့ လေ။

*

“တိမ်တိုက်”

“ဘာလဲ”

“ငါ ဟိုဘက်ခြံက စတိုးဆိုင်မှာ အလုပ်ရပြီ”

“ဟုတ်လား . . . ကောင်းတာပေါ့ဟ နီးနီးနားနား”

“အေး . . . လစာက သုံးသောင်းခွဲ။ ထမင်းချိုင့်လည်း မထည့်ရဘူး၊
ကျွေးမှာ တဲ့ ”

“ငွတ်တယ် . . . အလုပ်ချိန်ကရော”

“အလုပ်ချိန်ကတော့ များ တယ်ဟ။ မနက်ကိုး ညကိုး။ နားရက်က
လည်း တစ်ပတ်ကို နေ့တစ်ဝက်ပဲ ရမယ်”

“အေး . . . အမေကတော့ ပျော်နေတာပဲ”

“ငါလည်း ပျော်တယ်၊ နောက်ဆို နင့်ဝင်ငွေနဲ့ နင် ရှိသွားပြီဆိုတော့
ငါနင့်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေး စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဝယ်ကျွေးရမှာ ပဲ”

“နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ နင်စားပေါ့”

“ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ လည်း စားမယ်၊ နင်လည်း ဝယ်ကျွေးရမယ်”

“နီးပါ . . . ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်စားပါ”

“တိမ်တိုက်”

“ဘာလဲ”

“နင် ကျွေးမှာ လား၊ မကျွေးဘူးလား”

“မကျွေးဘူး ဆိုရင်ရော”

တိမ်တိုက်က ပြောပြီးတာနဲ့ ထပြေးသွားသည် ။ ထမပြေးလို့ မဖြစ်။
ထမပြေးရင် သရဲမ လက်စာမိမှာ လေ။

“တိမ်တိုက် . . . နင့် ငါ့လက်က လွတ်မှာ လား”

လင်းချမ်းခိုင်က တိမ်တိုက်နောက် ပြေးလိုက်နေသည် ။ လင်းချမ်းခိုင်တို့ ခြံထဲမှာ အိမ်ကိုပတ် ပြေးနေတဲ့ တိမ်တိုက်နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း မောလာသည် ။

“တိမ်တိုက် . . . နင် အမိခံဟာ၊ နင် အမိမခံရင် တစ်သက် အပြတ်ပဲ”

တိမ်တိုက်က ရပ်လိုက်ကာ သူတို့ လှေကားမှာ သွားရပ်သည် ။

လင်းချမ်းခိုင်က တိမ်တိုက်ကို ထုနေသည် ။

“ဟာ . . . လင်းချမ်း၊ နာတယ်ဟ”

“နင်ဝယ်ကျွေးမယ်ဆိုရင် သက်သာမယ်နော်”

“ကျွေးမယ်ဟာ . . . ကျွေးမယ်၊ မသဒ္ဓါဘဲနဲ့ ကို ကျွေးမှာ ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စားရဖို့ အဓိကပဲ”

ဂုဏ်က အမှတ်မထင် ဟိုဘက်ခြံကို အကြည့်ရောက်ရင်း သူတို့ ကို
တွေ့လိုက်ကာ . . .

“ဟင်း . . . နို့နံ့တောင် မစင်သေးဘူး”

*

ဒီနေ့ လင်းချမ်း အစောကြီး နိုးလာသည် ။ ဒီနေ့ အလုပ်ဝင်ရမယ့်နေ့
လေ။ ရင်တခုန်ခုန် ပျော်သလို ကြောက်သလို။

မျက်လုံးထဲမှာ မာလကာသီးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်သေးရဲ့ ။

အမေက မနေ့က အဝတ်စားသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးထားသည် ။ ထိုဝ
တ်စုံလေး ဝတ်သွားရမည်။

တိမ်တိုက်ကလည်း ဖဲပြားကလစ်လေးတွေ ဝယ်လာပေးသည် ။
အဲဒါလေးလည်း ပန်သွားရ မည်။

ကျန်တဲ့ အလှအပကတော့ သိပ်မပြင်တတ်ပါ။ သနပ်ခါးရေကျဲကို
ပါးပါးလှလှလေး လူးရုံပဲ။

နက်မှောင်ထူအိနေသည့် ဆံပင်တွေကိုတော့
တညီတညာတည်းချပြီး ဖဲပြားလေးပန်၊ ဒါဆိုရင် တောင် လင်းချမ်းတို့
ရုပ်ထွက်နေပြီ။

စောစောနိုးတော့ ဗိုက်က စောစောဆာသည် ။ အိပ်ရာက ထလိုက်
သည် ။

“သမီး နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“ငဲ့သမီး အလုပ်လုပ်ဖို့ တက်ကြွသားကွ။ ကောင်းတယ် ကောင်းတ

ယ်”

မီးဖိုထဲဝင်သွားတော့ အမေက မီးမွှေးတုန်း။

“အမေ ဗိုက်ဆာလို့ ”

“မျက်နှာမသစ်ဘဲ အစားလာတောင်းနေပြန်ပြီ၊ သွား မျက်နှာအရင် သစ်၊ ပြီးရင် ကော်ဖီဖျော် သောက်။ ဘာမှ မရှိသေးဘူး”

“ဘီစကစ်ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကော်ဖီပဲ သောက်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လင်းချမ်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အမေဆွမ်း တော်ကပ်သည့်နောက် ဝင်ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးသည် ။

လင်းချမ်းမှာ အကျင့်ကောင်းတစ်ခုတော့ရှိသည် ။ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ မျက်နှာ သစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတတ်သလို ညအိပ်ရာဝင်ရင်လည်း ဘုရားရှိခိုးသည် ။

လင်းချမ်း ဘုရားရှိခိုးပြီး မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီခွက်က အငွေ့ တထောင်းထောင်း။

အမေက အဲဒါတွေချစ်ဖို့ ကောင်းတာ။ အမေက ပါးစပ်ကသာ ဆိုးတာပါ။ လင်းချမ်းကို တော်တော်ချစ်တာ လင်းချမ်း သိသားပဲ။

ဒီနေ့ လင်းချမ်း အ လုပ်သွားမယ်ဆိုတော့ အဝတ်စား အသစ်ချုပ် ပေးတာပဲကြည့်။

ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက လင်းချမ်း ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ၊ သွား ချင်နေပြီ။

တိမ်တိုက် ရောက် လာပြီး . . .

“ဦးဦး သွားမယ်ဗျို့”

“အေး”

အဖေနဲ့ တိမ်တိုက်တောင် ထိရောင်းထွက်သွား၏။ ထိလှည်းလေးနှစ်စီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ ။

“အမေ”

“ဘာတုံး”

“အဖေ နေ့တိုင်း ဒီလှည်းတွန်းနေရတာ သနားပါတယ်နော်”

“သနားရင် ညည်းလိမ္မာ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရဲ့ ၊ အမေ . . . အခုလေ လေးဘီးကားတစ်စီးကို ဘယ်လောက်မှ မရှိတော့ ဘူး။ အမေမှာ ပိုက်ဆံလေး သိန်းနှစ်ဆယ် လောက် မရှိဘူးလား၊ အဖေ့ကို လေးဘီးကားလေး ဝယ်ပေး လိုက်ပါလား”

“သိန်းနှစ်ဆယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေရဲ့ ၊ လေးဘီးကားတစ်စီးကို အဲလောက်ပဲရှိတယ်”

“အင်း . . . ရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလေး ထုခဲ့ပြီး လက်ထဲမှာ စုထား ဆောင်းထားတာ လေးနဲ့ ဆို အဲလောက်တော့ ရမယ်ထင်တယ်”

“အမေ ဝယ်ပေးလိုက်ပါလား”

“အေး . . . ညည်းအဖေကို ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ လင်းချမ်းခိုင် . . . ညည်းက ဉာဏ်လေး ကောင်းတယ်၊ ပျင်းတာကြီးက ဖျက်နေတာ”

“အမေကလည်း ”

“အလုပ်ထဲမှာ ပျင်းမတစ်နဲ့ နော်။ အလုပ်ရှင်က ကိုယ့်အမျိုး မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ်”

“ဒီ မှာ မုန့်ဟင်းခါးစားဦး၊ ခုန ညည်းရေချိုးနေတုန်း မမမြင့် မုန့်ဟင်းခါး လာပို့သွားတယ်”

တိမ်တိုက်မိခင်ကလည်း သူမကို ချစ်ပါသည် ။

“အမေ မစားဘူးလား”

“ညည်းပဲစားပါ”

“လာပါ၊ အမေနဲ့ သမီး တစ်ယောက်တစ်ဝက်။ ထမင်းနဲ့ ရောစားမယ်လေ အမေရဲ့ ”

အမေနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးတော့ . . .

“သမီး သွားတော့မယ်နော် အမေ”

“အေး . . . အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်နော် . . . ကြားလား၊ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ကိုယ်ကစေတနာထားပြီးလုပ်၊ စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်မှာ ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

အိမ်ထဲကထွက်ပြီး ဟိုဘက်ခြံကို ကူးရုံနဲ့ အလုပ်က ရောက်ပြီလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းချမ်းက ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ ကိုယ်အဝေးသင်တက်နိုင်ရင် အဖေ မပင်ပန်း တော့ဘူးပေါ့၊ အတွေးတွေနဲ့ ခြေလှမ်း ပိုတက်ကြွလာသည် ။

လင်းချမ်း အပါအဝင် လေးယောက် အလုပ်လာဆင်းပါ၏။

လင်းချမ်း၊ နီလာ၊ သီရိ၊ ခိုင်ခိုင်တို့ လေးယောက်ပါ။ လင်းချမ်းနဲ့ မခိုင်က လင်းချမ်းတို့ လမ်းထဲက။ မသီရိနဲ့ မနီလာက နောက်လမ်းက။

လေးယောက်စလုံးက ချောပေ့လှပေ့ဆိုတာတွေချည်းပင်။

လင်းချမ်းတို့ က သော့မဖွင့်သေးသော စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေကြသည် ။

ကိုးနာရီတိတိမှာ မမအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကာ သော့လာဖွင့်သည် ။

ခဏနေတော့ ဆိုင်ထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည် ။ လင်းချမ်းက သွက်သွက်လက်လက် ပင် . . .

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲရှင်”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကောင်တာထိုင်နေသော မမဆီ လျှောက်သွားသည် ။

မမအသိ ထင်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ လင်းချမ်းကို အဖက်မလုပ်၊ ဘာမှ မတုံ့ပြန်သော ထိုလူကြီးကို လင်းချမ်းအမြင်ကတ်သွားသည် ။

“အားလုံး ဒီကို ခဏလာဦး”

မမခေါ်သဖြင့် ကောင်တာကို သွားရသည် ။

“ဒါ မမရဲ့ မောင်လေးပဲ။ ကိုဂုဏ်သုဝဏ်တဲ့ ။ ဂုဏ် . . . သူတို့ က ဒီဆိုင်အတွက်ခန့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပဲ။ သူက ခိုင်ခိုင်၊ ဒီဘက်က နီလာ၊ သူက သီရိ၊ ဒါက လင်းချမ်းခိုင်တဲ့ ”

“လင်းချမ်းခိုင်က ဘွဲ့မရသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဝေးသင် တက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခုတော့ မခေါ်သေးဘူး”

“အဝေးသင်တက်ရင် မင်း အလုပ်ပျက်မှာ ပေါ့၊ ရေရှည် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဝိဇ္ဇာတွဲပဲ ယူမှာ ဆိုတော့ အနီးကပ်တက်တဲ့ အချိန်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ အချိန်လောက်တော့ ခွင့်ယူချင်ပါတယ်”

“ဒါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဘွဲ့ရတွေပဲ ခေါ်ချင်တာ”

“ဪ . . . ဂုဏ်ကလည်း ၊ ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပေးရမှာ ပေါ့ကွယ်။ ကဲ . . . သွား . . . သွား”

လင်းချမ်း ထိုလူကြီးကို အမြင်ကတ်ပြီးရင်း ကတ်သွားပြီ။ သို့သော် ဝယ်သူတွေလာသဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစားရောင်းနေတာနဲ့ ထိုလူကြီး ဘယ်အချိန်ပြန်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်။

ဂုဏ်ကတော့ လင်းချမ်းခိုင်ကို ကဲခတ်သွားသည် ။

“ဂုဏ်ရယ် . . . သနားလို့ ခန့်ထားတာပါဆို မပြောပါနဲ့ ဟယ်”

“မမ ဝန်ထမ်းတွေကို အဲလောက် အလိုမလိုက်နဲ့ ”

“ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်ရယ်၊ ဒီစတိုးဆိုင် ဆိုတာက မမတို့ အတွက် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း စစ်စစ်ကြီးမှ မဟုတ်တာကွယ်။ မမ အပျင်းပြေလုပ်တဲ့ အလုပ်ပါ။ အရမ်းကြီးစီးပွားတွက် မတွက်ချင်ဘူး”

“မမသဘောပဲ”

“ကဲ . . . ဂုဏ် အ လုပ်သွားတော့မှာ မို့လား၊ သွား . . . သွား”

“ညနေ မမ ဘာစားမလဲ၊ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“စားချင်တာရှိရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ဒါဆို သွားပြီ”

“အေး . . . အေး”

ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံသွားရှင်းပေးတော့ . . .

“လင်းချမ်းခိုင် . . . မောင်လေးက စီးပွားရေးသမားစစ်စစ်ဆိုတော့ စကားပြောပြတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းချမ်းခိုင်က သူများ တွေထက်တော့ ပိုကြိုးစားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဟိုမှာ ဝယ်သူတစ်ယောက် ဘာရှာနေတာလဲ မသိဘူး၊ ရှာပေးလိုက်ဦး လင်းချမ်းခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မမကတော့ ဘယ်ဘဝရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ လင်းချမ်းခိုင်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိသည်။ ။

*

“နင် ဒီနေ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ဘယ်လိုလဲ”

“မဆိုးပါဘူးဟာ၊ ညောင်းတာ တစ်ခုက လွဲရင်ပေါ့”

“ဪ . . . ဒါတော့ အစမှိုလို့ ပါဟာ၊ ဒါနဲ့ ထမင်းစားတော့ရော”

“ငါတို့ မနက်စာတော့ အိမ်မှာ စားသွားတာပေါ့ဟာ၊ နေ့လယ်စာကို ဆယ့်နှစ်နာရီအတိမှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စားရတယ်ဟ။ အသား ဟင်းတစ်ခွက် အရည်သောက်တစ်ခွက်ပေါ့။ ညနေ သုံးနာရီကျတော့ ကော်ဖီ ဒါမှ မဟုတ် အအေး ကြိုက်တာသောက်ခွင့်ရှိတယ်၊ မုန့်လည်း ကျွေးတယ် ဟ၊ ညစာကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခုမှ စားရတာ”

“နင်တို့ သူဌေးကရော”

“မမက သဘောကောင်းပါတယ်၊ မမရဲ့ မောင်က စိတ်ပုပ်မယ့်ပုံကြီး”

“မောင်ရှိတယ်၊ ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ငါတို့ ထက် အများကြီး ကြီးမယ့်ပုံပါ။ သုံးဆယ်နားနီးပေါ့”

“ဘယ်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သိပ်မရောနဲ့ ။ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျား တွေက ပိုပြီးအကျင့်ပျက်တတ်တယ်”

“ဟွန်း . . . နင်လည်း ယောက်ျားပဲလေ”

“ငါက အကျင့်ပျက်ချင်ရင်တောင် ပျက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဟဲ့ . . . မှတ်ထား။ ဘာမဆို ပိုက်ဆံရှိမှ လုပ်လို့ ရတယ်”

“နင့်အယူအဆတွေ မှားနေပြီ ကောင်စုတ်လေးရဲ့ ။ ပိုက်ဆံရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ ပျက်ချင်တဲ့ သူက ပျက်မှာ ပဲ၊ အဓိကက ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ စိတ်ပဲ . . . ကောင်းတာလုပ်တာလည်း စိတ်၊ မကောင်းတာ လုပ်တာလည်း စိတ်ပဲတဲ့ ၊ မှတ်ထား”

“လင်းချမ်း . . . နင်က ဘယ်ဆိုးလို့ လဲဟ။ မထင်ရဘူး”

“နင်သိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကဲ . . . ထမင်းစားလို့ ပြီးပြီ။ ငါ အိပ်
တော့မယ်ဟာ၊ နင် လည်း ပြန်တော့”

“နင်ပြီ၊ နင် ကိုရီးယားကား မကြည့်တော့ဘူးလား”

“မကြည့်နိုင်တော့ဘူးဟာ။ ညောင်းပြီး အိပ်ချင်နေပြီ”

“အေး . . . ငါ အလုပ်စလုပ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဟာ၊ ကဲ . . . အိပ် . . .
အိပ်၊ ငါလည်း ပြန်တော့မယ်၊ နောက်တော့ ကျင့်သားရသွားမှာ ပါဟာ”

“အင်းပါ”

တိမ်တိုက် ပြန်သွားတာနဲ့ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ။

“အမေရေ . . . သမီး အိပ်ပြီ”

“အေး . . . အိပ်တော့ . . . အိပ်တော့”

★

လင်းချမ်း အလုပ်ဝင်တာတောင် သုံးလပြည့်ပြီ။

လင်းခြမ်း ကိုယ့်လစာနှင့်ကိုယ် ကျောင်းအပ်လိုက်ပြီ။

လင်းချမ်းက မြန်မာစာယူပြီး တိမ်တိုက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာယူသ
ည် ။

တိမ်တိုက်က အမှတ်ကောင်းတာကိုး။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်စာယူသည် ။

ပြီးတော့ သူတို့ အနေအထားက စနေ တနင်္ဂနွေ ပရက်တီကယ်တက်
သည့် သိပ္ပံတွဲလည်း မယူ နိုင်ဘူးလေ။

ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေသော ဝိဇ္ဇာတွဲကို သင့်လျော်ရာ ဘာသာကို ယူ
ရတာပင်။

လင်းချမ်းလည်း အလုပ်ထဲမှာ အဆင်ပြေသည်။ ။ လင်းချမ်း တိုက်တွန်းသဖြင့် အဖေအတွက် လေးဘီးကားလေး ဝယ်ဖြစ်သွားကာ ထီးလည်းကနေ ထီးကားလေး ဖြစ်သွားပြီး အဖေလည်း ပိုရောင်း ရသည်။ ။

တိမ်တိုက်က ကားမောင်းသင်ပြီး ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လည်း ရပြီမို့ လင်းချမ်းတို့ လေးဘီး ကားလေးကို တိမ်တိုက်ကမောင်းပြီး အဖေနဲ့ အတူရောင်းသည်။ ။ အကျိုးအမြတ်က တစ်ယောက် တစ်ဝက်။

လင်းချမ်းကတော့ သွက်လက်ပြီး အလုပ်လုပ်တာ တိကျသဖြင့် မမရဲ့ အချစ်တော် ဖြစ်နေပြီ။

ခုဆို လင်းချမ်းက စတော့ကိုင်ရသည်။ ။ ကွန်ပျူတာလည်း သုံးရသည်။ ။ မမ သင်ပေးတာပါ။

သူမကို ပိုပြီးအခွင့်အရေးပေးသဖြင့် ကျန်သုံးယောက်ကတောင် မနာလို။

“လင်းချမ်းတို့ များ ဘာဆေးစွမ်းကောင်းတွေ ရှိနေလဲ မသိဘူး။ မမက လင်းချမ်းမှ လင်းချမ်းပဲ”

မထိတထိ မကြားတကြား ပြောကြသည်။ ။ အစပိုင်းကတော့ ထိုသို့ အပြောခံရရင် လင်းချမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတော့ မဖြစ်တော့။

လူဆိုတာက ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုမှာ ပဲ။ ။ အဲဒါကို ကိုယ်က လိုက်ခံစားရင် အဲဒီမနာလို ခြင်းကို ခံယူလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲလေ။

အဲဒါကြောင့် သူတို့ မနာလိုတာသိပေမဲ့ လျစ်လျူရှုလိုက်ပါတယ်။

လင်းချမ်းက အလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်လိုက်တယ်။ ခုဆို အလုပ်ဒဏ်ကို

ခံနိုင်ရည် ရှိ လာပြီမို့ အလုပ်က ပြန်ရောက်ရင် အိပ်တာမျိုး မရှိတော့ဘူး။
။

အရင်လို ကိုရီးယားကားလည်း မကြည့်တော့ဘူး။ မမပေးတဲ့ ကွန်ပျူတာဂျာနယ်တို့ ၊ အသိဉာဏ်ဗဟု သုတရနိုင်တဲ့ စာတို့ ၊ ဝန်ထမ်း ကောင်းတစ်ယောက် စာအုပ်မျိုးတို့ ၊ စီးပွားရေးစီမံခန့်ခွဲမှုလို စာအုပ်မျိုး တွေ ဖတ်တတ်လာတယ်။

ပြီးတော့ ကျောင်းစာတွေကိုလည်း ကျက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ တိမ်တိုက်ကျေးဇူးပါ။ တိမ်တိုက်က Assignment ထဲမှာ ပါတဲ့ စာတွေကို ကျက်ခိုင်းတယ်။

စာမေးပွဲမှာ Assignment ထဲက နှစ်ပုဒ်လောက်တော့ ကျိန်းသေပါသ တဲ့ ။

ထို့ကြောင့် Assignment တွေ ကြိုကျက်ဖြစ်တယ်။ အဝေးသင်တက် တဲ့ သူတွေအတွက်က Assignment တွေနဲ့ CD တစ်ခွေထဲက သင်ခန်းစာ တွေကို အားထားရတာလေ။

သူတို့ အတွက် စာသင်ချိန်ဆိုတာက အနီးကပ်ဆယ်ရက်ပဲ ရှိတာကိုး ။

ထိုအနီးကပ်ဆယ်ရက် ဆိုတာကလည်း စာမေးပွဲနဲ့ ကပ်နေတာမို့ စာ မေးပွဲအောင်ရေးအတွက် အဓိကထားနေရတာနဲ့ ကိုယ်ယူထားတဲ့ ဘာ သာရပ်ကို ကောင်းကောင်း လေ့လာခွင့်မရ။

ဒီတော့ Assignment သာ ကြိုကျက်။

အမေကတော့ သဘောကျနေသည် ။

လင်းချမ်းက အရင်လို အပျင်းမတစ်တော့လို့ လေ။ မမရဲ့ သွန်သင်မှု

တွေကြောင့် လင်းချမ်း ဆိုသော ကျောက်ရိုင်းလေး တဖျပ်ဖျပ် လက်လာခဲ့သည်။ ။

သို့သော် လင်းချမ်း ဘယ်လောက်ပဲ အရောင်လက်လာပစေ၊ ဂုဏ်သုဝဏ်ဆိုသော လူ တစ်ယောက်ကတော့ လင်းချမ်းကို ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်မပြု။

★

“လင်းချမ်းရေ . . . အိမ်ထဲမှာ မမ ဆေးလေး သွားယူပေးပါဦး၊ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“သောက်မလို့ ချထားပြီး ဖုန်းလာလို့ ဖုန်းပြောတာနဲ့ မေ့တာ”

လင်းချမ်းက အိမ်ဘက်လျှောက်လာရင်း မာလကာပင်ကို သမင်လည်ပြန်ငေးကြည့်ခဲ့သေး ၏။

ဧည့်ခန်းထဲဝင်ကာ ဆေးယူပြီး ပြန်ထွက်မည်အပြု . . .

“ဟိတ်”

“အမေ”

ဦးဂုဏ်သုဝဏ် ရပ်ကချောချင်ပါလျက် မျက်နှာပုပ်ကြီးကြောင့် ကြည့်ရဆိုးမှ ဆိုး။ အသံက လည်း မသာလိုက်သမှ အချိန်ပြည့်ဒေါသသံကြီးနဲ့ ။

“မင်း အိမ်ထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ မင်းအလုပ်က ဆိုင်ထဲမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

လင်းချမ်း ဒေါသတွေ ရုန်းကြွလာသည် ။ ပြောပေါက်က လင်းချမ်း

ကပဲ သူ့အိမ်ထဲ ခိုးဝင်လာ သလိုလို။

“ဒီမှာ မမ ဆေးယူလာခိုင်းလို့ လာတာ၊ လင်းချမ်းခိုင်က ဒီအိမ်ထဲ ဘာလာလုပ်ရမှာ လဲ”

“မင်းနာမည်ကို သိပါတယ်၊ ကြေညာမနေနဲ့ ”

“ရှင် မစော်ကားနဲ့ ၊ နာမည်ထည့်ပြောတာ ကျွန်မအကျင့်ပါနေတာ”

“ပြောကြတာပဲ၊ ကဲ . . . ကြွတွေ့၊ ဟိုမှာ ငါ့အစ်မ ဆေးသောက်ချိန် လွန်နေဦးမယ်”

လင်းချမ်း ဒီထက်ပိုပြောပစ်ချင်သည် ။ မမမျက်နှာရှိနေလို့ ၊ ပြီးတော့ သူက လင်းချမ်းရဲ့ အလုပ်ရှင်ပဲလေ၊ စိတ်ကတော့ တော်တော်တိုတာ။

အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့ လင်းချမ်းမျက်နှာမသာယာပါ။

မမကို ဆေးပေးပြီး သောက်ဖို့ ရေပါခပ်ပေးမိ၏။

“လင်းချမ်းခိုင် . . . မျက်နှာမကောင်းပါလား။ ဘာလို့ လဲ”

ဂုဏ်ကား ခြံထဲက ထွက်သွားတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဂုဏ် တစ်ခုခု ပြောလိုက်လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ လင်းချမ်း ခေါင်းကိုက်နေလို့ ပါ”

“ဆေးသောက်လိုက်မလား”

“ခဏနေရင် သက်သာသွားမှာ ပါ မမ”

ခင်သုဝဏ်က ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ကာ ခရေပင်အောက်က ခုံဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး ဂုဏ်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။

“ဂုဏ် . . . လင်းချမ်းခိုင်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမ”

“လင်းချမ်းခိုင် မျက်နှာမကောင်းလို့ ”

“သူ့ဘာသာ မျက်နှာမကောင်းတာပဲ မမရာ၊ အဲလောက် ဂရုစိုက်မ
နေနဲ့ ”

“ဂုဏ် ဘာမှ မပြောရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ”

“ဘာလဲ မမ၊ သူက ကျွန်တော်ပြောတယ်၊ ပြောလို့ လား”

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲက ထွက် လာပြီး မျက်နှာမကောင်းလို့
မေးကြည့်တာ”

“မမနော် . . . အဲဒီကောင်မလေးကိုပဲ အရိပ်ကြည့်နေတယ်၊
ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရေစက်ပဲဟေ့၊ သူက မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ့ဆုနဲ့ ပြည့်နေတာကို
မတတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ . . . ဒါပဲ၊ ဪ . . . ညနေ ကဏန်းပျော့တစ်ပွဲလောက်
ဝယ်ခဲ့ပါ”

“ဘာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး မစားဖူးလို့ ကျွေးချင်ပြန်ပြီလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ခဲ့”

“တကယ်ပဲ”

ခင် ပြန်ဝင်လာတော့ လင်းချမ်းက ဝယ်သူကို သွက်လက်ပြီးချွင်စွာ
ရောင်းနေသည် ။ သူမလေးက ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်မျက်နှာမပျက်တတ်
ဘူး။ ခင်က အဲဒါတွေ သဘောကျတာ။

